

ΜΙΑ ΣΤΑΛΙΑ ΚΙ' ΑΠ' ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ

Ἐστάθηνες μπροστά στή ζωγραφιά σου
καὶ χίλια, χίλια ἔλεγες παράπονα·
κ' ἐπλήγωνες βαθειὰ τὴν ὠμορφιά σου
μὲ λόγια τόσα ἄδικα καὶ ἄπονα.

Κι' ἂν μοιάζῃ τὴν πανώρηνα Ἀφροδίτη
μὲ τοῦτο τί; λιγάκι συλλογίσου·
γελάστηκε ἢ τέχνη τοῦ τεχνίτη
κ' ἐπῆρε μὲ σταλιὰ κι' ἀπ' τὴν ψυχὴ σου.

Ἀλεξάνδρεια

ΒΕΓΑΣ.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΙ

Τοῦ Β. Παυλίδη

᾽Ω ἔσεις μενεξεδένια ὄνειρα
καὶ σεῖς λαχτάρεις μου γλυκῆς
θὲ νάστε τάχα πάντοτε ἀληθινῆς καὶ ὠραῖες
ὡσὰν ἐχτές;

Τὰ δλόγλυκά της τὰ φιλιὰ σὰν ἀγγελούδια δλόλευκα
πετοῦσαν ἀπ' τὰ τριανταφυλλένια της τὰ χεῖλη,
Καὶ ἡ πνοή της μοσκοβόλαε
ὡσὰν τὸ μύρο τὸ γλυκύτετο τοῦ Ἀπρίλη.
Καὶ ἡ λαλιά της — ὦ τὴν αἰθέρια μουσικὴ
πούλεγε μήπως ἀγγέλοι τὴν ἐπέλναν —
καὶ ὦ τὸ φῶς τὸ ὑπερκόσμιο,
ποῦ τὰ ματάκια της τὰ γαλανὰ τὰ ἐστέλναν.

᾽Ω ἔσεις μενεξεδένια ὄνειρα
καὶ σεῖς λαχτάρεις μου γλυκῆς
θὲ νάστε τάχα πάντοτε ψεύτικες καὶ ὠραῖες
ὡσὰν ἐχτές;

Ἀλεξάνδρεια

ΠΑΥΛΟΣ ΧΡΥΣΟΘΕΜΗΣ